

βουρλόχορτο τό, άμάρι. βρουλλόχορτο Σίφν.
 Έκ τών ούς. βούρλο καί χόρτο.
 Τό φυτόν άριστεύλα ή βρομοειδής (aristella bromoides), πόα πολυετής.

βουρλώνω Ήπ. — Μλελέκ. Έπιδόρπ. 216 — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. βουρλώνον Θράκ. (Αίν.) βρουλλώνω Κρήτ. Χίος.

Έκ τοῦ οὔς. βούρλο.

1) Διαπερῶ τι εἰς βούρλον Ήπ. Θράκ. (Αίν.) Χίος — Μλελέκ. ένθ. άν.—Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.: Συνών. άρ-μαθιάζω, βουρλιάζω Α1. 2) Ράπτω μέ βούρλον άντί κλωστής Κρήτ.: Άσμ.

Κ' είχε τα κι άναρραμμένα, μέ τὰ βροῦλλα βρουλλωμένα Συνών. βουρλιάζω Α8.

* **βουρόπουλλον** τό, βουρόπον Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) Έποκορ. τοῦ οὔς. βούρα διά τής παραγωγικής καταλ. — πουλλόν, δι' ήν ιδ. — πουλλος.

Μικρά ποσότης χωρούσα εἰς τήν δράκα: Δός με έναν βουρόπον άλεύρῳ. Συνών. φουχτίτσα.

βούρος ό, Κρήτ. Πελοπν. (Μεσσ.) Ρόδ. (Άφάντ. κ.ά.) — Λεξ. Αίν. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. Βλαστ. 431 βούρους Σάμ.

Έκ τοῦ άρχ. οὔς. βωρεύς. Ίδ. ΜΣτεφανίδ. Όρολογ. Δημώδ. 1 (1941) 18.

Εἶδος ἰχθύος, ό όποιος τρώγεται συνήθως καπνιστός ή άλίπαστος ένθ. άν.: Παροιμ. Οὔλ-λδον τόν βούρον έφάμεν τον κ' ή νουρά τὰ μάς ποσταθῇ θέλει; (έπί τών άποκαμνόντων όλίγον πρό τοῦ τέλους τής εργασίας των) Ρόδ.

βούρτσα ή, κοιν. βούρτσα Ήπ. (Πρέβ.) Καπ. (Άραβάν.) φούρτσα Θράκ. (Άδριανούπ. Σηλυβρ. Κρήτ. (Σέλιν. κ. ά.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. Μέγαρ. Ναύστ. κ.ά. φούρτσα Πόντ. (Οίν. Όφ. Τραπ.) φούρσα Ναύστ. βρούτσα Άνδρ. Θήρ. Κυδων. Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μέγαρ. Μεγίστ. Σύμ. Χίος—Λεξ. Περίδ. Πρω. Δημητρ. φρούτσα Κύπρ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. βούρσα Άθῆν. Πελοπν. (Μεσσ.)—Λεξ. Βλαστ. 420 βρούσα Μύκ. σβούρτσα Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ. Λακων. Μάν.) βούσα Άθῆν.

Τό άμάρι. μεσν. οὔς. βούρτσα πιστοποιούμενον υπό τοῦ μεσν. παρά Δουκ. ρ. βουρτσιζειν Πβ. καί GMeyer Neugr. Stud. 4,20.

1) Ψήκτρα ένδυμάτων, ύποδημάτων, όδόντων κττ. κοιν. καί Πόντ. (Οίν. Όφ. Τραπ.): Γένεια — μαλλιά — μουστάκια σά βούρτσα (σκληρά καί άνωρθωμένα) κοιν. || Φρ. Κάνω τὰ μαλλιά μου βούρτσα (τὰ κτενίζω πρός τὰ άνω) πολλαχ. || Παροιμ. Άντρα, βούρσα, κόπανο, Μεγάλη Πέφτη έφτασε (έπί νωθράς γυναικός έπιλαμβανομένης έργου πολὺ άργά, έπιδεικνυούσης δέ παράκαιρον καί άνωφελῆ ζῆλον) Μεσο. Έρχετ' ή Μεγάλη Πέφτη, τρέχα βούρτσα καί λανάρι (συνών. τῇ προηγούμενῃ) Ήπ. 2) Χρωστήρ κοιν.: Έρθε ό μογιατζῆς μέ τοῖς βούρτσες καί τὰ πινέλλα του Λεξ. Δημητρ. Βούρτσα τοῦ λαδιού — τοῦ χρυσώματος — τοῦ βερνικιοῦ Ναύστ. 3) Δέσμη οἶον χόρτων κττ. Σύμ. β) Έν τῇ συνθημ. γλώσσῃ τό γένειον Θράκ. (Όρτάκ.) 4) Ξύλον μέ τό όποιον κτυποῦν τό γάλα πρός άφαίρεσιν τοῦ βουτύρου Ήπ. (Πρέβ. κ. ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Κλών.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. β) Δοχεῖον έντός τοῦ όποιου κτυποῦν τό γάλα πρός έξαγωγήν τοῦ βουτύρου Ήπ. (Πρέβ.) Λευκ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Άρτοτ. Κλών.)—Λεξ. Αίν. Βλαστ. 287: Τοῦ γάλα τοῦ κουπανῶν 'ς τ' βούρτσα μι τόν βουρ-

τσόξ'λου Αἰτωλ. Συνών. βουτυρίτσα 1. 5) Τό ζῶον άσβός Λεξ. Βλαστ. 420. 6) Παιδιά καθ' ήν παίζεται ἱστάμενοι όρθιοι εἰς στενότατον κύκλον διαβιβάζουν όπισθέν των βούρτσαν καί ό κρατῶν έκάστοτε αὐτὴν έπιχειρεῖ εἰς κατάλληλον στιγμήν νά κτυπήσῃ διά ταύτης τήν ράχιν τοῦ έν τῷ μέσῳ αὐτῶν ἱσταμένου, χωρὶς οὔτος νά προσθάσῃ νά συλλάβῃ τόν κρατοῦντα. Έάν οὔτος συλληφθῇ, άντικαθιστᾷ τόν ἱστάμενον εἰς τό μέσον καί οὔτω συνεχίζεται ή παιδιὰ Πελοπν.

βουρτσάκι τό, κοιν. βουρτσάκ' βόρ. ιδιῶμ.

Έποκορ. τοῦ οὔς. βούρτσα διά τής παραγωγικής καταλ. — άκι.

1) Μικρά ψήκτρα, μικρά βούρτσα κοιν.: Βουρτσάκι τῶν δοντιῶν — γιά τὰ νύχτα. Συνών. βουρτσι 1. 2) Μικρός χρωστήρ Λεξ. Περίδ. Μπριγκ. 3) Ό δημητριακός καρπός όροβος, ρόβη Θράκ. (Σκοπ.): Σπέρνουν τό βουρτσάκι.

βουρτσάρω σύνθη. βρουτσάρω Μεγίστ. φουρτάρω Πόντ. (Οίν.) βρουτσέρω Μεγίστ. βουρτσαρίζω Πελοπν. (Μεσο.)

Έκ τοῦ οὔς. βούρτσα.

Βουρτσιζω 1, ό ιδ.

βουρτσᾶς ό, πολλαχ.

Έκ τοῦ οὔς. βούρτσα καί τής παραγωγικής καταλ. — άς.

Ό κατασκευάζων ψήκτρας. Η λ. υπό τόν τύπ. Βρουτσαῶς ώς τοπων. Κάρπ.

βουρτσᾶ ή, Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Έκ τοῦ οὔς. βούρτσα καί τής παραγωγικής καταλ. — ᾶ.

1) Έκάστη κίνησις τής καθαριστικής βούρτσας ένθ' άν. 2) Τό διά μιᾶς κινήσεως τής βούρτσας άποτιθέμενον χρώμα άσβέστου διακρινόμενον άπό τήν λοιπήν έπιχρωσθεῖσαν έπιφάνειαν Λεξ. Δημητρ.: Ό τοῖχος έμεινε όλο βουρτσᾶς.

βουρτσι τό, Πόντ. (Οίν. Όφ.)—Λεξ. Δημητρ. βουρτσιν Πόντ. (Κερασ. Οίν.) βρουτσιν Κύπρ. φουρτσιν Πόντ. (Άμισ.) φρουτσιν Κύπρ.

Έκ τοῦ οὔς. βούρτσα.

1) Βουρτσάκι 1, ό ιδ., Λεξ. Δημητρ. 2) Εἶδος σκληρᾶς βούρτσας Πόντ. (Οίν.) 3) Εἶδος βούρτσας έκ τριχῶν χοίρου χρησιμοποιοιμένης έν τῇ κατεργασίᾳ τής καννάβεως Πόντ. (Κερασ. Οίν. Όφ.): Έπαρε τό βουρτσι βούρτσιο τό καννάβ' Όφ. Συνών. *βουρτσόπουλλον.

β) Θριξ χοίρου Πόντ. (Άμισ.) 4) Δέσμη τριχῶν Κύπρ.: Έβγάλασι μαλλιά βρουτσαῶ.

βουρτσιέρα ή, Λεξ. Βλαστ. 337.

Έκ τοῦ οὔς. βούρτσα καί τής παραγωγικής καταλ. — ῆρα.

Θήκη βούρτσας.

βουρτσιζω κοιν. καί Πόντ. (Ίμερ. Κερασ. Ματζούκ. Όφ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ά.) βουρτσιζον βόρ. ιδιῶμ. βουρτσίζω Καπ. (Άραβάν.) Πόντ. (Οίν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) βουρτσίζον πολλαχ. βορ. ιδιῶμ. βρουτσίζω Ρόδ. βρουτσίζω Σύμ. βρουσιζω Μύκ. φουρτσίζω Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) φουρτσίζον Θράκ. (Άδριανούπ.) φρουτσίζω Κύπρ.

Τό μεσν. βουρτσιζω, όπερ έκ τοῦ βουρτσιζω Πβ. Διήγ. παιδιόφρ. στ.483 (έκδ. GWagner σ. 158) «καί περι